

Continent Kalisstron, Jökolmur, winter 457/458 n.S.

Torben Rudgass zweefde en zweefde. De wind streek over zijn gezicht en hij voelde zich zo licht als een veertje. Grijnzend spreidde hij zijn armen en wapperde ermee. *Ik kan vliegen! Wat geweldig! Eindelijk vliegen en zweven. Ik...*

Toen landde hij in het koude water. Meteen had hij zijn verstand weer terug. Terwijl hij nog met zijn armen spartelde om weer boven te komen, werd hij al omhooggehesen met een touw dat om zijn bovenlichaam zat gewikkeld.

Proestend dook hij op uit de ijzige zee, spuwde wat zout water uit en slaakte een rij verwensingen aan het adres van de onbekenden die hem aan deze behandeling hadden onderworpen.

Ergens boven zich hoorde hij een rauw gelach uit talloze kelen. De planken van een schip flitsten aan zijn blik voorbij toen hij aan het touw omhoog werd gesleurd. En met elke plank kwam er weer iets van zijn herinnering boven, al waren het maar flarden.

Hij zag de gelagkamer voor zich, en de kan met kruidendrank die hij in één teug had leeggedronken... Maar vanaf dat moment herinnerde hij zich alleen nog vage beelden.

‘Daar hebben we onze nieuwe Kalisstra-bekeerling,’ riep Varla hem vanaf de reling toe. ‘Vooruit, kom aan boord, zuipschuit!’ Ze greep hem onder zijn armen en hielp hem over het gangboord. Torben wankelde op zijn benen.

De vrouwelijke kapitein loodste hem naar haar hut, waar hij zich kon afdrogen en verkleden.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Torben voorzichtig, terwijl hij zijn hemd dichtknoopte. ‘Ik weet nergens meer van...’ Hij pijnigde zijn

hersens. 'Ik ben achter een man aan gelopen... Die vervloekte *njoss*!'

Varla lachte zacht. 'We zijn allemaal benieuwd wat voor verhalen ze over je zullen vertellen. Ik had je toch bij die kroeg gezegd dat je je aan die zak moest vasthouden?'

'O, ja!' riep Torben, en zijn door zon, wind en regen gegroefde gezicht klaarde op. 'Maar er kwam iemand langs die de zak wilde meenemen. Ik hield vast en ik heb me gewoon laten meesleuren.'

'Heel handig, ouwe zeerover. Dat moet de eerste keer in je leven zijn geweest dat je deed wat je gezegd werd,' grijnsde Varla. 'Toen ik terugkwam, was je verdwenen. Ik heb iedereen erop uitgestuurd om je te zoeken. Een van de dorpelingen vertelde ten slotte waar we je konden vinden. Je lag helemaal uitgeteld voor een huis en praatte tegen de deurkruk... O ja, ik heb een klein voorraadje *njoss* aan boord laten brengen, voor het geval je nog eens de behoefte krijgt om Kalisstra eer te bewijzen.'

'Ik raak dat bocht nooit meer aan,' zwoer hij, en hij liet zich op het bed vallen. 'Varla, toch heb ik het gevoel dat er onderweg iets belangrijks is gebeurd.' Hij sloot zijn grijsgroene ogen en zuchtte. Hoe hij zich ook concentreerde, het wilde hem niet te binnen schieten.

'Je hoort wel vaker van die zeldzame verhalen als iemand te veel *njoss* gedronken heeft. Hebben de stoeptegels tegen je gesproken? Zijn de muren om je heen in boter veranderd en moest je ze affikken? Dat zou wel verklaren waarom je zo uit je mond stinkt,' trok ze hem grijnzend overeind. Toen drukte ze hem een kus op zijn voorhoofd en trok hem aan zijn gevlochten baard. 'Ga maar slapen. Ik laat de zeilen hijsen, dan varen we uit. Die route naar Tarvin ken ik beter dan jij. De *dharka* vindt vanzelf wel haar weg naar huis, daar heb ik geen halfdronken piraat op de brug bij nodig. Rustig aan, zou ik zeggen.'

Even later hoorde Torben haar gedempte bevelen over het dek klinken. De voetstappen van de bemanning dreunden over de planken, gevolgd door het gerammel van de ankerketting. Er ging een trilling door het schip en de *dharka* maakte zich van de kade los om uit Jökolmur te vertrekken. Maar iets in Torben verzette zich hevig tegen de afvaart, alsof zijn onderbewustzijn heel goed wist wat zijn hersens zich niet konden herinneren.

Denk na, Rudgass! vermaande hij zichzelf, terwijl hij met zijn vuis-

ten tegen zijn voorhoofd bonkte, maar tevergeefs. Nog steeds bedwelmd door de laatste resten van de kruidendrank viel hij al gauw in een onrustige slaap.

In zijn droom zag hij steegjes, nauwelijks van elkaar te onderscheiden, en de lachende gezichten van mensen die hij tegenkwam. Ondergoed wapperde aan een waslijn in de wind. Opeens herinnerde hij zich zijn rare dansje onder die lijn. Omdat hij een wijsje had gehoord, een merkwaardig bekende melodie...

Natuurlijk! Op slag werd hij wakker en vloog overeind om Varla te vertellen wat hij zich had herinnerd. Maar toen hij aan dek kwam, zag hij tot zijn schrik dat de tweemaster met volle zeilen over het water gleed en allang koers had gezet naar volle zee.

‘Varla!’ riep hij omhoog naar het roer, waar zijn vriendin haar plaats had ingenomen. ‘Keren! We moeten onmiddellijk terug. Norina is daar ergens!’

‘Te snel opgestaan, zeker,’ was haar antwoord. ‘Je bent nog steeds onder invloed.’

‘Nee,’ protesteerde hij, terwijl hij de trap naar het roer beklom. ‘Ik weet nu wat er is gebeurd. Ik had Norina vlak voor ons vertrek uit Rundopål een speeldoos gegeven, en dat melodietje hoorde ik in die steeg!’ Hij draaide zich om en tuurde hunkerend naar de stad in de verte, die steeds kleiner werd. Zijn gedachten gingen naar de vrouw die hij had willen beschermen tegen de wraak van de koning van Tarpol. Weer kwam hem de zeeslag voor ogen en zag hij het zinkende schip. Norina was met haar pasgeboren baby in een hutfokker gestapt, die met de brojakin en het kind overboord was gegaan. *Ze heeft het overleefd! Dat kan niet anders!* ‘Ik weet zeker dat Norina daar is.’

‘En als je het je maar verbeeldde, onder invloed van de drank?’ vroeg Varla, terwijl ze omhoogkeek naar het want. ‘Als we nu teruggaan, blijft er weinig meer van ons reisschema over.’

‘Zelfs als het maar een vermoeden zou zijn, dan is Norina dat waard,’ hield Torben vol, wat hem op een wantrouwende en jaloezse blik van de vrouw uit Tarvin kwam te staan. Maar ze zei niets. ‘Laten we teruggaan, alsjeblieft. Misschien vinden we ook de anderen bij haar.’

‘En waar moeten we haar dan zoeken?’ informeerde Varla scherp. ‘Heb je er in je beschonken toestand ook op gelet welke straat het

was? En zou je die weer kunnen terugvinden nu je nuchter bent?’

‘In elk geval zie ik geen reden om het niet te proberen,’ hield Torben voet bij stuk.

‘Vooruit dan maar.’ De kapitein gaf het op en beval haar mannen de steven te wenden, terug naar Jökolmur. ‘Als je de werkelijke reden voor onze reis maar niet vergeet.’ Ze draaide zich weer naar Torben om en keek hem ernstig aan. ‘Jouw land voert oorlog tegen een bijna oppermachtige vijand, en jij, Torben Rudgass, moet bondgenoten zoeken. Als die vrouw werkelijk in die stad woont, is ze daar veiliger dan jouw landgenoten op dit moment.’ En met die woorden keerde ze hem de rug toe en verdween om haar bemanning te helpen.

Torben keek haar verwonderd na. ‘Natuurlijk ben ik dat niet vergeten,’ antwoordde hij – te laat, want ze kon hem niet meer horen. Toen pas ging hem een licht op. *Ze is jaloers! Geen wonder, als je bedenkt hoe dweperig ik over Norina deed.*

Heimelijk vroeg hij zich af of de gevoelens die hij jaren geleden voor de brojakin had gekoesterd voorgoed waren verdwenen of weer in alle hevigheid zouden oplaaien, ondanks zijn relatie met Varla.

Ach, zover komt het niet. Ik laat me als held en kaperkapitein toch niet door een vrouw het hoofd op hol brengen... Haastig liep hij naar de hut terug, trok de rest van zijn kleren aan en maakte zich gereed om aan land te gaan. Hij had geen idee waar hij zijn zoektocht moest beginnen. *Almachtige Taralea, wil mijn schreden in de juiste richting leiden,* bad hij in stilte, voordat hij weer aan dek ging.

Dagenlang zocht Torben in de straten en stegen van de stad, die – zo leek het hem – uit louter kwaadwillendheid opeens veel groter bleek dan hij in zijn benevelde toestand had gedacht.

Al na de eerste dag had hij een makke ezel gehuurd om zijn voeten te sparen. Omdat hij zelf ook niet precies wist waar hij op moest letten, ging hij er in zijn eentje op uit. Maar voor iemand alleen leek dit een bijna onmogelijke opgave. En natuurlijk werd hij bestookt door allerlei twijfels.

Om te beginnen wist hij niet eens zeker of het wel een spoor van Norina was dat hij had ontdekt. Er waren zoveel speeldozen op de wereld, hoewel de kans natuurlijk klein was dat hij juist in Kalistron op een exemplaar met een Tarpoons liedje zou stuiten.

Maar ondanks zijn schijnbaar hopeloze speurtocht gaf hij de hoop niet op. Op de vierde dag meende hij eindelijk de bewuste steeg of in elk geval de juiste waslijn te hebben gevonden.

De Rogogarder liep eens om het drie verdiepingen hoge huis heen. Aan geld geen gebrek, zo te zien. Wie daar ook woonde, hij moest de brojakin een luxe leven kunnen bieden. *Misschien wil ze niet eens meer terug*, dacht hij, toen hij de indrukwekkende gevel nog eens bekeek.

Zijn hand ging naar de deurklopper. Maar wat moest hij zeggen? ‘Goedemiddag, ik wil graag de vrouw met de speeldoos spreken en haar meenemen, met doos en al?’ Krachtig liet hij de ijzeren ring op het hout van de deur neerkomen. *Ik verzijn wel wat*, dacht hij. *O, verdomme, ik spreek geen Kalisstronisch!*

Toen de deur openging, staarde de kaper in het ontstemde gezicht van een Angoriaan. Hij had het postuur van een gewichtheffer, zoals je ze wel op de markt zag. Hij droeg een duur gesneden mantel naar Palestaans model, met op zijn hoofd een krullende witte pruik, die schrill contrasteerde met zijn zwarte huid. De man sprak geen woord.

‘Taralea zij met u,’ stamelde Torben, volledig verrast, in het Ulldarts. ‘Is de heer des huizes ook aanwezig?’

‘Ik b n de heer des huizes,’ snoof de Angoriaan met een Palestaans accent. ‘Wat wil je, kerel?’ Hij kneep zijn ogen half dicht. ‘Je ziet eruit als een Rogogarder.’

‘Eh...’ mompelde de kaper, en hij keek over de schouder van de man de gang door, in de hoop Norina ergens te ontdekken. ‘Kan ik u even spreken?’

‘Dat doe je al.’ De Angoriaan sloeg zijn armen voor zijn borst.

‘Ik zoek een vrouw,’ begon Torben, die zich langzaam herstelde.

‘Dan ben je hier aan het verkeerde adres,’ viel de man hem in de rede. ‘Ik handel niet in slaven, alleen in strandvondsten.’ Hij wilde de deur al in het slot gooien, maar de Rogogarder zette zijn voet ertussen.

‘Nee, u begrijpt me verkeerd. Ik heb hier kortgeleden de melodie van een speeldoos gehoord en ik denk dat ik de eigenaresse ken.’

De Angoriaan staarde naar de schoen die zijn deur blokkeerde. ‘Juist. En wie mag dat wel zijn?’

Torben slaakte een onhoorbare zucht van opluchting. ‘Ze heet

Norina Miklanowo en ze komt uit Tarpol. Ze was bij mij aan boord, op mijn schip, toen het zonk. Ik ben al jaren op zoek naar haar en haar vrienden. Ik hoop dat ik haar eindelijk gevonden heb.’ Hij legde zijn hand tegen de deur en probeerde die open te duwen. ‘Zou ik haar mogen spreken?’

‘Kerel, ik ken helemaal niemand die zo heet. En haal nu je voet van de drempel of ik plet hem tot moes,’ waarschuwde de Angoriaan. ‘De eigenaresse van die speeldoos werkt voor mij, en dat doet ze goed.’

‘Ze werkt voor u? Maar ze is een brojakin, een grootgrondbezitter, een dame van stand!’ zei Torben verontwaardigd, en hij duwde nog harder tegen de deur. ‘Het lijkt me beter dat ze onmiddellijk met mij mee komt. Ze is te goed om voor u het koper te poetsen.’

‘O ja? Een dame van stand?’ herhaalde de Angoriaan geringschattend. ‘Ik zal je een voorstel doen. Jij betaalt me het dubbele bedrag dat ik de Lijoki heb gegeven, dan mag je haar meenemen. Wat zeg je daarop?’ Hij duwde de deur terug, waardoor Torbens voet pijnlijk bekneld raakte. ‘Of wacht eens... Als ze zo’n voorname persoon is in Tarpol, zullen ze daar graag wat meer voor haar betalen.’

‘Laat haar vrij, dan gaan we als vrienden uiteen,’ hijgde Torben, die met al zijn kracht probeerde de deur tegen te houden. Het lukte hem al niet meer om zijn voet los te wrikken. ‘Anders zult u er spijt van krijgen.’

‘Heel verstandig, om iemand te bedreigen die je voet tussen zijn deur geklemd houdt,’ lachte de Angoriaan. Torben dacht dat hij iets hoorde kraken in zijn schoen. ‘Verdwij, Rogogarder!’ Hij liet de deur even los, zodat de ongenode gast zijn voet kon terugtrekken, en smeed hem toen in het slot. Als de kaper niet bliksemsnel was teruggedeinsd zou hij zeker een paar botten hebben gebroken.

Woedend schopte Torben tegen het hout. ‘Laat haar gaan!’ riep hij. ‘Dit is tegen de wet!’

Boven zijn hoofd ging er een raam open, waarachter het zwarte gezicht van de heer des huizes verscheen.

‘Verdwij, voordat ik de Kalisstri vertel wie er door de straten zwerft.’ De inhoud van een po miste de Rogogarder op een haar, voordat het raam weer met een klap werd dichtgeslagen.

Mij best, dacht Torben, en hij krabde zich aan zijn baard. *Dan maar op een andere manier.*

Tien in het zwart geklede gedaanten slopen door het nachtelijke Jökolmur om halt te houden voor het huis waar Torben eerder die dag tevergeefs had aangeklopt.

Hopelijk is hij sterk genoeg, dacht de kaper toen hij de enterhaak met een zwaai omhooggooide. De haak bleef achter de waslijnen hangen.

Bij een eerste test leek de dunne lijn zijn gewicht te houden. Heel behoedzaam, zonder te veel heen en weer te zwaaien, hees Torben zich omhoog. Bij de waslijnen gekomen trok hij zich hand over hand naar het raam van de derde verdieping, waaruit hij de klanken van de speeldoos had gehoord, en stak een dunne metalen pen in de kier om de vergrendeling los te wrikken.

Toen het raam open was, stak hij een hand op naar de anderen en verdween naar binnen. Zijn kameraden moesten op hem wachten en hem rugdekking geven voor het geval er problemen zouden ontstaan.

Het zag ernaar uit dat hij meteen de juiste kamer had gevonden. Bij het zwakke schijnsel van de manen herkende hij in het bed een waaier van zwart haar, die alleen aan de brojakin kon toebehoren. Alleen had ze door de zware arbeid van de afgelopen jaren een veel bredere rug gekregen. Zachtjes sloop hij naar haar toe.

‘Norina?’ fluisterde hij.

De gestalte in het bed schoot omhoog en het zwarte haar viel op de grond. ‘Ik wist wel dat je terug zou komen,’ riep de Angoriaan, en hij stortte zich op de verbouwereerde kaper.

De twee mannen sloegen tegen de grond en rolden worstelend over de planken vloer.

‘Ik zal je leren, vuile insluiper!’ hijgde de zwarte man dreigend, en hij liet een regen van vuistslagen neerdalen op Torben, die zich uit alle macht verweerde. Maar de Angoriaan greep hem bij zijn kraag en smet hem door het raam naar buiten.

Op het laatste moment wist de Rogogarder nog de waslijnen te grijpen om niet naar beneden te storten.

‘Ach, daar hangt een handdoek te drogen!’ riep de Angoriaan hem vanuit het raam achterna. ‘Die zullen we eens als een vaantje laten wapperen.’ Met twee handen rukte hij aan de lijnen, waardoor zijn slachtoffer wild heen en weer geslingerd werd.

‘Zo makkelijk kom je niet van me af!’ Met één hand trok Tor-

ben zijn dolk en sneed de lijn achter zich door. 'Ik kom terug!'

Hij zwaaide naar voren en sloeg dwars door het raam van de tweede verdieping, wat hem een paar snijwondjes in zijn schouder bezorgde. Een val naar de straat beneden zou een zekere dood hebben betekend.

Een beetje versuft krabbelde hij overeind en zag zijn woedende tegenstander alweer op zich afstormen.

Hij ontweek de aanval, met een beweging waarvoor de Tarpoolse dansfiguurtjes op de speeldoos zich niet hadden hoeven schamen, greep een stoel die toevallig onder handbereik stond en ramde die tegen de rug van zijn woedende tegenstander. De Angoriaan zakte snuivend in elkaar en bleef roerloos liggen.

'Je begon zelf,' hijgde Torben tegen de bewusteloze man. Toen liet hij de stoel vallen en luisterde scherp, maar in het huis bleef alles stil.

De kaper doorzocht de tweede etage zonder dat iemand hem een strobreed in de weg legde. In de eerste kamer van de bovenste verdieping hoorde hij een verdacht geritsel in een wandkast. Grijnzend opende hij de deur. 'Norina! Eindelijk heb ik je gevonden...'

De bezemsteel raakte hem zo hard tegen zijn hoofd dat hij sterretjes zag. De bezem ging al omhoog voor een tweede klap toen Torben van achter zijn beschermend opgeheven armen het woedende gezicht herkende van de brojakin, die op hem insloeg.

Op de een of andere manier wist hij de steel te grijpen. Maar nu kreeg hij een schop tegen zijn edele delen, gevolgd door een rake klap tegen zijn neus. Kreunend zakte hij door zijn knieën.

'Verdomme, Norina, ik ben het!' stamelde hij. 'Torben Rudgass, weet je nog? De kapitein van de *Grazie*, die jou en de anderen uit Tularky had meegenomen...'

'Ik weet niet waar je het over hebt, schoelje!' beet ze hem toe. 'Wegwezen! En snel. De militie zal je in de boeien slaan als ze je te pakken krijgen.'

Verbijsterd nam Torben de vrouw nog eens goed op, bang dat er sprake was van een persoonsverwisseling. Maar hij had zich niet vergist. De lange dochter van de herenboer was wel wat ouder geworden, maar dat gezicht met de hoge jukbeenderen was niet veranderd. Ze droeg haar zwarte haar nog altijd lang en bovendien had ze dat onmiskenbare litteken op haar slaap. De bruine, amandel-

vormige ogen namen hem scherp op.

‘Als je niet Norina Miklanowo bent, wie dan wel?’ vroeg hij, terwijl hij voorzichtig overeind kwam.

Er kwam een onzekere blik in de ogen van de vrouw. ‘Ik ben... dat weet ik niet... de mensen noemen me Tenka.’

‘En hoe lang ben je al hier?’

‘Ik ben...’ Ze tastte met een hand naar haar slaap. ‘De Lijoki hebben me hier gebracht.’ Ze staaarde in het niets en zweeg abrupt, terwijl ze geluidloos haar lippen bewoog.

Buiten was een langgerekt fluitje te horen, het signaal dat de stadswacht eraan kwam.

‘We moeten weg. Waar is je kind?’ vroeg Torben ongeduldig, en hij pakte haar hand. ‘We hebben geen tijd meer.’

Haastig gooide hij wat van haar kleren en schone was in een zak die ergens lag, griste nog wat kostbaarheden mee als vergoeding voor de geleden schade en rende toen de trap af, met de merkwaardig apathische brojakin op sleeptouw.

Willoos liet ze zich meesleuren, naar buiten, waar ze samen met de mannen onder dekking van de duisternis naar de haven vluchtte. Haar blik bleef vaag.

Kort nadat ze aan boord waren gegaan gooide de tweemaster de trossen los. Toen de Angoriaan even later met de militie in de haven aankwam, vond hij de pier verlaten.

Kalisstron, Bardhasdronda, winter 457/458 n.S.

‘Kalisstra heeft ons voorgoed haar genade ontzegd. En dat is allemaal de schuld van die buitenlanders,’ hoorde Lorin iemand tegen Akrar, de smid zeggen. ‘En jij hebt die jongen ook nog bij je in de leer genomen.’

‘Kalm nou maar,’ probeerde Akrar de onbekende te sussen.

‘Niets daarvan!’ reageerde de man verontwaardigd. ‘Door hen zijn de vissen weggebleven, en ook de pelsjagers klagen nu al. Er schijnen in jaren niet zo weinig sabel- en sneeuwmarters te zijn geweest.’

‘Als ik, net als Soini, van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat in de kroeg zat en liever bij het vuur kroop dan naar mijn vallen te gaan kijken, had ik ook geen pelzen te verkopen,’ wierp de smid tegen. ‘We weten allebei dat Soini een lui varken is, blij met elk excuus, nietwaar?’

‘Maar de vissen zijn weg!’ hield de man – die voor Lorin onzichtbaar bleef – koppig vol. ‘Hier is je geld. Geef me nu de spijkers maar die ik had besteld.’

De jongen stapte uit de werkplaats met een zakje spijkers in zijn hand. ‘Alstublieft, heer, hier zijn ze. Dertig lange spijkers.’

De man, blijkbaar lid van het timmermansgilde, wierp hem een nijdige blik toe. ‘Daar hebben we de oorzaak van alle ellende in de stad.’ Nijdig griste hij Lorin het zakje uit zijn hand en testte een van de spijkers. Tevreden borg hij hem weer bij de rest. ‘Goede kwaliteit, Akrar.’

‘Dat heeft die jongen gedaan,’ antwoordde de smid onverstoord. ‘Hij is heel goed in het fijnere werk.’

De timmerman woog de spijkers schattend op zijn hand en borg

ze toen op. Zonder een groet stapte hij naar buiten om door de pasgevallen sneeuw te ploeteren die kniehoog in de straten en stegen van Bardhasdronda lag.

‘Als de Bleke Godin net zo gul was met haar vissen als met die karrenvrachten sneeuw, dan zouden we nog een eeuw van gedroogde vis kunnen leven,’ zuchtte Akrar en hij gaf Lorin met zijn brede, eeltige hand een aai over het hoofd. ‘Luister maar niet naar die lui. Ze zoeken gewoon een zondebok.’

‘Dat zei Arnarvaten ook,’ zei de jongen, en hij liep naar de oven om naar het kleurenspeel van de gloeiende kolen te kijken. Hij had vaak het gevoel dat het vuur en de kooltjes een eigen leven leidden. ‘Maar ze gooien nog steeds onze ruiten in, ook nu nog, nadat we naar de haven zijn verhuisd. Matuc durft de luiken niet meer open te doen. En geld voor nieuw glas hebben we ook niet meer.’ Hij bediende de blaasbalg, waardoor de kleine vlammetjes sissend oplaaidden. Een wolk van vonken spatte op en danste omhoog, de schoorsteen in.

‘De mensen hebben honger; dan zijn ze niet redelijk meer,’ probeerde de smid het gedrag van zijn stadgenoten te verklaren. ‘Maar als de nieuwe oogst binnenkomt, bedaren ze wel weer, je zult het zien.’ Hij reikte hem een langwerpige stuk ijzer aan. ‘Kom, ik zal je laten zien hoe je een mes moet smeden. Je moet daar echt gevoel voor hebben, en volgens mij heb jij meer talent voor het kleine werk.’

Onder Akrars toezicht wist Lorin uit het ruwe materiaal stukje bij beetje een heel acceptabel snijwerktuig te smeden. Daarna ging hij achter de slijpsteen zitten om het staal de juiste scherpte mee te geven.

Trots liet hij zijn leermeester het resultaat zien. Akrar knikte waardierend.

‘Je eerste mes is heel aardig gelukt, Lorin.’ Hij keek de tengere jongen eens recht in zijn blauwe ogen. ‘Ik heb het gevoel dat jij een veel betere edelsmid zou zijn dan hoefsmid. Fijn werk ligt je beter. Vooral omdat je – en dat bedoel ik niet verkeerd – niet echt de bouw hebt om met zware hamers om te gaan.’

Het gezicht van zijn leerling betrok. ‘Dus ik deug niet voor dit werk?’

‘Jawel, jawel,’ haastte Akrar zich hem te verzekeren. ‘Je zou waarschijnlijk een goede smid worden, maar dan zou je bij het zware

werk, zoals het beslaan van paarden, altijd hulp nodig hebben.’ Hij gaf de jongen een klopje op zijn schouder. ‘Natuurlijk kun je gewoon bij mij blijven. Maar als je wilt, kan ik ook eens navraag doen of een goud- of zilversmid je in de leer zou willen nemen.’

‘Ja hoor, Akrar,’ snoof Lorin. ‘Die kleine buitenlander die de Kalisstra-gamoer heeft gedood en de oorzaak is van alle ongeluk in de stad. Ja, die nemen ze graag als leerling aan.’

De smid moest lachen. ‘Niet zo somber. Ga nou maar naar huis om Matuc en Fatja je mes te laten zien.’

‘Ja, goed. Tot morgen, Akrar.’ Lorin gooide zijn winterse jak over zijn schouders en vertrok.

Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om al naar het woon-schip terug te gaan. Eerst wilde hij zijn nieuwe zeilwagen uitproberen, die hij samen met Blafjoll had gebouwd.

Deze wagen was veel beter dan de vorige, die door Byrgten was vernield. Graag zou hij een wedstrijdje tegen andere jongens willen houden, maar niemand wilde tegen hem rijden. Zijn reputatie, dat hij alleen maar ongeluk bracht, was in Bardhasdronda al bijna legendarisch.

Het grootste deel van de haven was bevroren; slechts een klein deel van de kunstmatige baai was nog bevaarbaar. Elke ochtend hielden de havenmeester en zijn mensen het water daar ijsvrij. De graanschepen, die uit het zuiden moesten komen, hadden een plek nodig om aan te leggen.

Verder waren de steigers zo goed als verlaten. De kleinere boten waren uit het water gehesen en de lange walvisvaarders lagen begraven onder een dikke laag sneeuw.

De vissers hadden weinig anders te doen dan in de botenhuizen hun netten te boeten en nieuwe te knopen, in de hoop dat de Bleke Godin eindelijk weer de vis zou sturen die de bevolking zo hard nodig had. Het was al een tijd geleden dat de karakteristieke, heerlijke geuren uit de schoorstenen van de rokerijen waren opgestegen.

Lorin voelde zich een beetje schuldig toen hij de troosteloze, verlaten pleinen zag. Hij wist niet meer hoe dikwijls hij al had gebeden, eerst tot Kalisstra, maar later ook tot Ulldrael de Rechtvaardige en tot Taralea, de almachtige godin. Maar blijkbaar was geen van de goden genegen tot een goede daad.

Voor de honderdste keer vroeg hij zich af of het niet beter zou zijn als ze uit de stad vertrokken. Sinds ze hadden gehoord dat een merkwaardige vrouw die aan het signalement van Paktai beantwoordde aan boord van een zeilschip naar Tarpol was gestapt, durfden ze wat vrijer adem te halen, maar de angst bleef voor wat Nesreca en zijn helpers verder nog van plan waren. En dan was er de vraag of Paktai voor haar vertrek nog hun woonplaats had ontdekt en of ze terug zou komen.

Matuc had onmiddellijk nee gezegd tegen een verhuizing. Hij zag het als zijn roeping in dit zwaar geplaagde Bardhasdronda het geloof in de Rechtaardige te verbreiden.

Zijn grote zus wilde bij Arnarvaten blijven en Waljakov had brommend duidelijk gemaakt dat hij geen zin had 'om te vluchten voor een paar zielenpoten', zoals hij het uitdrukte.

In gedachten verzonken reed de jongen de zeilwagen het beensneeuwde strand op en verwisselde de wielen voor een stel glijders, die voor deze omstandigheden beter geschikt waren.

Op enige afstand zag hij al andere wagens over de sneeuw en het ijs scheren. Hij wikkelde zijn sjaal een paar keer om zijn gezicht, zodat er maar een kleine spleet voor zijn ogen overbleef, en sprong op de smalle zitting. Nauwelijks had de wind vat gekregen op het zeil of Lorin stoof weg. De stad en zijn zorgen liet hij achter zich.

Dankzij zijn geringe eigen gewicht en de hoge snelheid van deze nieuwe wagen was hij een van de weinigen die in volle vaart konden proberen met de brede glijders een eindje over het water te surfen. Maar het bleef een gevaarlijke manoeuvre, want als de wind maar heel even afnam, zou hij in het ijskoude zeewater zinken.

Lorin genoot juist van die spanning. Hij was de enige die het lukte om meer dan honderd passen over het water te scheren, waarbij hij zichzelf verbood zijn magische gaven aan te wenden. Die gebruikte hij alleen om de besturing van de zeilwagen wat lichter te maken. Terwijl de anderen met hun volle gewicht aan de touwen moesten hangen, hoefde hij zich enkel een moment te concentreren en corrigeerde het zeil zichzelf.

De andere jongens hadden hem inmiddels gezien en maakten een grote boog, terug naar de haven.

Des te meer plek voor mij, dacht hij grimmig, terwijl hij met een magisch bevel het zeil vol naar de wind draaide. De kou loeide hem

nu recht in het gezicht, maar inwendig juichte hij.

Langer dan ooit raasde Lorin over het besneeuwde strand. Zo nu en dan ging zijn blik naar de vuurtorens, die zich om de vijf mijl als waarschuwendende wijsvingers boven de klippen verhieven, afgetekend tegen de grijze hemel.

Daar zaten de vuurtorenwachters, die in de gaten hielden of en wanneer er schepen naderden of wrakken naar de kust toe dreven. Met behulp van rook- of vuursignalen, die van stad tot stad verschilden en regelmatig werden gewijzigd, seinden ze wat er naar het strand kwam en of het een vette buit kon zijn.

Vanaf zo'n stenen troon was ooit ook het wrak van het schip van zijn pleegvader en zijn grote zus ontdekt. Daaraan had hij het in zekere zin te danken dat hij nog leefde. *En als dank daarvoor heb ik jullie enkel onheil gebracht.*

Toen hij de volgende keer langs de steile rotswanden omhoogkeek, zag hij een kleine rookzuil boven de toren, die onmiddellijk weer oploste.

Dat was vreemd.

Lorin wist dat de torens werden bemand door de beste wachters, die de techniek van de rooksignalen tot in de puntjes beheersten. Het kwam eigenlijk nooit voor dat er per ongeluk een rooksein werd gegeven.

Lorin remde af en stuurde zijn wagen naar de trappen, die bijna loodrecht in de rotswand waren uitgehouwen.

Voorzichtig klom hij naar boven. Een verkeerde stap betekende bijna zeker een dodelijke val. Hoe hoger hij kwam, des te behoedzamer hij zijn voeten neerzette. De wind rukte aan hem, en ondanks zijn handschoenen had hij nauwelijks meer enig gevoel in zijn halfbevoren vingers. Maar teruggaan wilde hij niet. Daarvoor was hij al te ver gekomen.

Moeizaam worstelde hij zich over de laatste treden omhoog. Bovengekomen liet hij zich in de sneeuw vallen om op adem te komen. Tweehonderd passen verderop stond de vuurtoren, het doel van zijn korte maar vermoeiende klimpartij. Lorin kwam stram overeind en baande zich een weg door de diepe sneeuw. Hierboven op de rotsen was het nog kouder dan op het strand. Zo snel mogelijk liep hij in de richting van de toren, om beschutting te vinden achter de muren van het ronde bouwwerk.

Er verscheen een gedaante op het observatieplatform. Lorin zwaaide vrolijk.

Een beetje aarzelend beantwoordde de man de groet, voordat hij weer naar binnen verdween. De deur ging al voor hem open toen de jongen bij de toren kwam. Een echte Kalisstroner met groene ogen en een apart geschoren baardje hield het gordijn achter de deur opzij en nodigde hem vriendelijk uit binnen te komen.

‘Heb je het gewaagd om bij dit weer de trappen te beklimmen?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ja,’ bibberde Lorin klappertandend, terwijl hij dankbaar de beker thee aanpakte die de man hem aanreikte.

‘En dat heb je helemaal in je eentje klaargespeeld?’ De jongen knikte. Zijn gezicht voelde aan als een ijsklomp. ‘En hoe heet deze dappere jongeman?’

‘Lorin,’ stotterde hij, in de verwachting dat het gezicht van de man onmiddellijk zou betrekken. Maar tot zijn verbazing reageerde de wachter totaal niet op zijn naam.

‘Wil je later ook vuurtorenwachter worden?’ vroeg hij, terwijl hij de jongen aandachtig opnam.

Lorin dronk van zijn thee. ‘Ja, best wel. Liever nog ga ik bij de militie, maar die willen me niet hebben.’

‘Waarom niet? Een dappere jongen als jij verdient dat toch? Of heb je soms slechte ogen?’

Nu kreeg Lorin toch argwaan. Iedereen in de stad kende zijn naam, en de vuurtorenwachter moest toch weten dat de burgerwacht geen buitenlanders aannam. Nee, hier klopte iets niet.

‘Wat was dat rooksignaal, zopas?’ wilde hij weten.

Het gezicht van de man stond opeens gespannen. ‘Hoezo? Was die rook dan zo ver te zien?’

‘Ik weet het niet,’ loog de jongen en hij liet zijn blik door de ruimte glijden. Alles leek in orde. ‘Misschien is het alarm al doorgegeven.’

‘Verdomme,’ viel de wachter uit. ‘Ik bedoel, dat zou niet zo mooi zijn. Ik liep per ongeluk tegen het olievat aan toen ik mijn ronde over het platform maakte, en daardoor steeg er wat rook op.’

‘Dan kunt u toch een signaal geven om het alarm te negeren?’ opperde Lorin. ‘Drie korte punten.’

‘Goed idee, knul. Laat ik dat maar doen.’ Haastig kwam zijn gast-

heer overeind en liep de trap op. 'Neem nog wat thee. Zoveel als je lust.'

De jongen peinsde er niet over. Het teken dat hij de wachter had genoemd, betekende 'Alarm'. Het feit dat de man zelfs zulke eenvoudige signalen niet kende, betekende niet veel goeds.

Haastig zette hij de beker op de tafel en sloop achter de zogenaamde vuurtorenwachter aan.

Na zo'n dertig treden stuitte hij op een dun rood straaltje. *Bloed?* vroeg Lorin zich geschrokken af. Hij tastte naar het mes dat hij onder zijn dikke, met bont gevoerde jak droeg en haalde het tevoorschijn.

Ten prooi aan een mengeling van angst, nieuwsgierigheid en een heel nieuw gevoel van opwinding beklom hij voorzichtig de rest van de trap naar boven. Zijn hart bonsde in zijn keel.

De man stond met zijn rug naar hem toe voor de grote, overdekte brander, waarin het vuur gedoofd was, en probeerde de kooltjes weer aan te steken. Links en rechts van de wachter lagen drie doden, in een warme plas bloed die dampte in de ijzige kou.

Lorin klemde zijn lippen stijf open om een schreeuw te onderdrukken. Wat moest hij doen?

Het vuur kwam weer sissend tot leven. De hand van de moordenaar ging naar de ketting, die het mechaniek met het klapdeksel en het olievat verbond.

Lorin slikte moeizaam, en de man draaide zich om.

'Ach, je was nieuwsgierig geworden?' Hij trok een dolk onder zijn jak vandaan en kwam op Lorin toe. 'Pech gehad, knul.'

De jongen draaide zich bliksemsnel om, rende de trap af en gooide de deur open. Toen dook hij weg achter het gordijn om zich te verbergen.

Zijn achtervolger liet zich door de list verschalken en stormde zijn schuilplaats voorbij, naar buiten.

Lorin smeedt de deur achter hem dicht. De zware grendels vielen met een klap in het slot. *Ik moet de stad waarschuwen – wat die man ook van plan mag zijn!*

Hijgend rende hij de trap weer op en wierp een blik vanaf het platform naar de rotsen.

Vanuit de zeilwagen had hij niet het hele strand kunnen overzien, en verstijfd van schrik ontdekte hij nu een hele vloot schepen,

die verderop voor anker was gegaan.

Dat moeten de Lijoki zijn, ging het door hem heen. Zo te zien waren de piraten bezig een paar plompe schepen, die met hun kiel in het zand lagen, van hun lading te beroven.

Toen een van de zakken half scheurde, begreep Lorin waar de Lijoki het op voorzien hadden. Kostbaar graan sijpelde uit de zak in zee. *Ze hebben de graanschepen in een hinderlaag gelokt! Ik moet de militia waarschuwen!*

Toen Lorin zich omdraaide, stond de moordenaar van de vuurtorenwachters met getrokken mes tegenover hem en stak toe.

De jongen ontweek de aanval zoals Waljakov hem had geleerd en dook tussen de benen van zijn aanvaller door.

Toen sprong hij op en trok aan de ketting om een scheut olie op het vuur te gieten. Het was allang niet meer zijn bedoeling om een concreet bericht te versturen – als de andere torens maar achterdocht kregen. Hij zette de ketting vast, zodat de olie in de brander bleef stromen.

Boven de vuurtoren steeg een reusachtige zwarte wolk op, die groter en groter werd.

Vloekend kwam de Lijoki op Lorin toe. De jongen trapte hem met zijn hak op de wreef en gaf hem met zijn magische gaven een zet, waardoor de man tegen het olievat tuimelde. Zijn hele rechterzij droop van de olie.

Met de punt van zijn eigen mes wipte Lorin een kooltje uit de brander en smeed dat naar de man.

Het jak van de moordenaar vatte vlam. De man dook voorover over de reling van het platform om zijn brandende kleren in de diepe sneeuw te doven.

Lorin ontdekte de haak en het touw waarmee de Lijoki langs de toren omhoog moest zijn geklommen om de wachters te overvallen. Met een ruk trok hij het touw naar boven, terwijl de moordenaar nog in zijn rokende kleren door de sneeuw rolde.

Op het strand waren de zwarte rookwolken nu opgevallen, en de piraten maakten nog meer haast. Ook de andere vuurtorens gaven nu rooksignalen. Ze sloegen alarm en vroegen om een verklaring.

In gedachten zag Lorin hoe een kleine vloot van zeilwagens werd bemand en de militia op weg ging.

Maar hij vermoedde dat de Kalisstri hem wel weer verantwoor-

delijk zouden houden voor deze nieuwe catastrofe.

Toch was hij trots dat hij deze schandalige overval had ontdekt en de vuurtoren op de aanvallers had heroverd. Verder moest hij zich er niet mee bemoeien. Ingrijpen kon hij vanaf deze plaats niet, dus moest hij werkeloos toezien hoe de Lijoki weer aan boord van hun schepen sprongen en er met de buit vandoor gingen, net op het moment dat de eerste zeilwagens aan de horizon opdoemden.

De militie was te laat. Alleen de moordenaar van de vuurtorenwachters, die niet meer op tijd zijn eigen schip had kunnen bereiken, werd in zijn kraag gegrepen.

Burgemeester Kalfaffel liep met een zorgelijk gezicht om de overgebleven vijftig zakken met graan heen, die door de militie naar de voorraadschuur van de stad waren gebracht. 'Dat is nooit genoeg om iedereen de winter door te helpen,' verklaarde de cerêler bitter. 'Alles zit ook tegen.'

Rantsila, de commandant van de burgerwacht, keek geërgerd. 'Je zou haast denken dat die Lijoki precies wisten wanneer de graanschepen werden verwacht.' Hij gaf een trap tegen een van de zakken. 'Waarschijnlijk omdat ze een tip hadden gekregen van iemand hier in de stad.'

'Verraad, bedoel je?' vroeg de kleine genezer ongelovig. 'Met alle respect, maar ik geloof echt niet dat iemand hier zoiets doen zou. Per slot van rekening zitten we allemaal in hetzelfde schuitje.'

'We hoeven alleen maar na te gaan in welk huis de komende weken geen honger heerst. Dan hebben we de schuldigen te pakken, dat weet ik zeker.' Rantsila schudde zijn hoofd. 'Als ze niet hadden geweten wanneer die schepen aankwamen, zou dit de Lijoki nooit zijn gelukt. Ze hebben alles nauwgezet voorbereid, ook de moord op de vuurtorenwachters.'

Kiurikka wilde iets opmerken, maar Kalfaffel hief zijn hand op. 'Hogepriesteres, als u wilt zeggen dat dit alles het gevolg is van de godslastering door die buitenlanders, doe dan geen moeite. Bij hoge uitzondering moet het gewoon iemand uit Bardhasdronda zijn die schuldig is aan deze toestand. Ontken het maar niet, daar bent u te slim en te verstandig voor. Bid liever dat we de komende dagen ergens eten vandaan zullen krijgen.'

Het drietal keek om zich heen in de lege voorraadschuur, die nu

vol graan had moeten liggen. In plaats daarvan stond de stad voor de grootste ramp van de afgelopen decennia.

‘Als het zo doorgaat, zullen de mensen hun eigen huisdieren moeten opeten,’ zei de hogepriesteres. ‘Daarna kunnen we de militie op rattenvangst sturen. En als dat ongedierte opraakt voordat er hulp komt, weten jullie wat Bardhasdronda te wachten staat.’ Haar stem schalde onheilspellend door de bijna lege hal. Ze sloeg met haar staf op de grond. ‘U wilt het misschien niet weten, meneer de burgemeester, maar de buitenlanders hebben ons opgezadeld met Ull-drael en daardoor de woede van Kalisstra over ons afgeroepen. Misschien hebben ze niets met deze overval te maken, maar ik zou me kunnen voorstellen dat ze uit louter nijd gemene zaak met de piraten hebben gemaakt. Vergeet niet wie er het eerst alarm sloeg – toen het al te laat was.’

De ceréler keek haar nijdig aan. ‘Hou toch op met die onzin. Het slaat nergens op, dat begrijpt zelfs een kind.’

‘Ik weet zeker dat heel wat mensen in de stad daar anders over denken,’ protesteerde de hogepriesteres op scherpe toon. ‘Bovendien is me opgevallen dat geen van de buitenlanders deze winter honger had, hoewel ze geen cent bezitten. Terwijl bij talloze andere mensen de kleren om het magere lijf slobberen, omdat ze door de rantsoenering niets te eten hebben.’

‘Jammer dat de cerélers niets tegen de honger kunnen doen,’ zei Rantsila spijtig. ‘Maar misschien moeten we de boot van die buitenlanders eens doorzoeken. Als we daar zakken met graan vinden, hebben we in elk geval een paar schuldigen om aan het volk te tonen.’

‘O, dus jij weet al precies wie de verraders zijn?’ viel Kalfaffel uit. ‘Het is makkelijk genoeg om een paar zondebokken aan te wijzen. Maar hou er wel rekening mee dat de schuldigen ook uit onze eigen bevolking kunnen komen – mensen die luidkeels tegen de buitenlanders tekeergaan, terwijl ze in het geniep hun eigen brood en koek bakken. Ik hoop dat ze erin stikken!’

Geen van de anderen durfde nog iets te zeggen na die uitval van de burgemeester.

De wind loeide om het gebouw, rukte aan de balken en nam nog meer sneeuw en vrieskou met zich mee. Binnen een paar uur zou de hele stad in het wit verdwenen zijn.

‘Ik blijf erbij, burgemeester,’ hield Kiurikka vol. ‘Stel een onder-

zoek in waarom dat drietal in de winter nooit iets tekortkomt, hoewel ze bijna geen geld hebben. Dan zult u al gauw ontdekken dat zij de verraders zijn. Daarna zal ik uw excuus graag aanhoren.'

De deur van de hal ging open en Matuc en Lorin kwamen binnen, in dik gevoerde jassen tegen de loeiende sneeuwstorm.

'Komt dat even goed uit,' mompelde Rantsila, terwijl hij zich wat oprichtte. 'Dat scheelt ons weer een eind lopen.'

'Gegroet, waarde dame, geachte heren. Moge Ulldrael de Rechtvaardige u begeleiden op uw pad en zorgdragen voor uw dagelijks brood,' riep de monnik al van verre, terwijl hij naar hen toe hinkte. Lorin glimlachte verlegen naar de burgemeester, die teruglachte. 'Mijn pleegzoon heeft me over zijn avontuur verteld.'

'Door jouw schuld,' siste Kiurikka tegen Matuc, 'is de stad ten dode opgeschreven, tenzij Kalisstra zich door een offer laat verzoeven.'

'En stel dat Ulldrael een wonder zou verrichten?' vroeg de geestelijke vriendelijk.

'Jij en de Rechtvaardige zijn juist de oorzaak van al deze ellende,' wees de hogepriesteres hem terecht, maar de cerêler keek geïnteresseerd.

'Ik neem aan, Matuc,' begon hij, 'dat je niet toevallig naar dit gebouw gekomen bent.'

'Nee, burgemeester.' Matuc keek eens rond. 'Toen Lorin me vertelde dat het graantransport door de Lijoki was geroofd, wist ik dat dit mijn kans was om te laten zien hoe Ulldrael in zijn goedheid ons allemaal zou kunnen redden.'

'En hoe wil hij dat doen?' informeerde Kiurikka. Haar groene ogen fonkelden giftig in de richting van de monnik, die haar vijandigheid onverstoorbaar onderging. 'Gaat het graankorrels regenen of groeit er straks koren op de daken?' vroeg ze honend.

Bij wijze van antwoord haalde Matuc zijn rechterhand uit zijn jaszak en legde een vrucht op zijn handpalm, zo groot als een peer, en met een donkerbruine schil. 'Ulldrael de Rechtvaardige heeft me geholpen, al sinds vorig jaar.'

'Wat is dat nou weer?' vroeg de aanvoerder van de militia, en hij nam de vrucht in zijn hand. 'Nogal hard.' Hij snoof eraan. 'En hij ruikt nergens naar.' Hij gaf het onbekende gewas aan de burgemeester door. 'Wat mag dat zijn?'